

Sygn. akt VI ACa 404/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jerzy Paszkowski

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka (spr.)

Sędzia SA – Irena Piotrowska

Protokolant: sekr. sądowy – Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko Bankowi (...) z siedzibą w C.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 9 stycznia 2012 r.

sygn. akt XVII AmC 378/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) punkowi I nadaje treść: "uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez Bank (...) z siedzibą w C. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

„przy zamknięciu ROR Posiadacz obowiązany jest zwrócić Bankowi karty płatnicze. Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć wyjaśnienia uzasadniające fakt nie zwrócenia kart płatniczych oraz oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu” ;

b) uchyla punkt II wyroku;

c) punktom: III, IV, V nadaje odpowiednio kolejną numerację: II, III, IV”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

VI A Ca 404/12 Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2012 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) w P. przeciwko Bankowi (...) z siedzibą w C., Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez bank w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści: „[...] Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć [...] oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu.” i oddalił

powództwo w pozostałej części. Koszty postępowania między stronami Sąd wzajemnie zniósł, polecił też pobrać od pozwanego połowę opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony i zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

Rozstrzygnięcie Sądu zapadło na podstawie następujących ustaleń i rozważań:

Pozwany — Bank (...) z siedzibą w C. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług bankowych na rzecz konsumentów.

Bezsporne jest, że w ramach prowadzonej działalności pozwany stosuje wzorzec umowny o nazwie „REGULAMIN DLA POSIADACZY RACHUNKÓW OSZCZĘDNOŚCIOWO- ROZLICZENIOWYCH ROR” zawierający zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści: „Przy zamknięciu ROR Posiadacz obowiązany jest zwrócić Bankowi karty płatnicze. Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć wyjaśnienia uzasadniające fakt nie zwrócenia kart płatniczych oraz oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu.”.

W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował, iż w stosowanym przez niego wzorcu umownym zawarte jest powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać, zdaniem Sądu, za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec faktu nie zakwestionowania wiarygodności wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia w nim zawartego należało uznać za udowodnione, iż był on stosowany przez pozwanego w obrocie z konsumentami.

W związku z tym rozważenia wymagało wyłącznie to, czy zakwestionowana przez powoda klauzula ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Zdaniem Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie w części, tj. wyłącznie w zakresie uznania za niedozwolone i zakazania stosowania w obrocie z konsumentami postanowienia o następującej treści „[...] Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć [...] oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu.”. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu. Na wstępie rozważań Sąd podkreślił, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne to konstrukcja przewidziana w art. 385¹ — 385³ k.c., mająca na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą. Ocena kwestionowanych klauzul prowadzona jest w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego z określonym konsumentem, a jej przedmiotem jest badanie tylko tych klauzul wzorca, a nie praktyki i konsekwencji ich stosowania w umowach z konsumentami. Sąd przywołał treść art. 385¹ § 1 k.c., akcentując przesłanki, które podlegają badaniu w niniejszym postępowaniu. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż przedmiotowe postanowienie nie było indywidualnie uzgadnianie z konsumentami ani nie dotyczyło głównych świadczeń stron umowy. Prowadząc rozważania dalej Sąd uznał, że kwestionowana przez powoda klauzula stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. tylko w następującym zakresie „[...] Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć [...] oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu.”. Zdaniem Sądu, przedmiotowe postanowienie wyłącznie we wskazanym zakresie kształtuje bowiem prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Za prawnie dopuszczalne i dozwolone Sąd uznał natomiast stosowanie przez Bank uregulowania zgodnie, z którym „Przy zamknięciu ROR Posiadacz obowiązany jest zwrócić Bankowi karty płatnicze, jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć wyjaśnienia uzasadniające fakt nie zwrócenia kart płatniczych [...]”. Sąd nie dopatrzył się w tym zakresie naruszenia interesów konsumentów, ani też jego sprzeczności z dobrymi obyczajami. Wskazał, że w przypadku zawarcia umowy o prowadzenie rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (ROR) Bank może wydać konsumentowi do używania kartę płatniczą. W tej sytuacji konsument staje się posiadaczem karty płatniczej i może nią swobodnie dysponować i dokonywać nią określonych w umowie transakcji. Definicja karty płatniczej zawarta

została w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem kartą płatniczą jest karta identyfikująca wydawcę i upoważnionego posiadacza, uprawniająca do wypłaty gotówki lub dokonywania zapłaty, a w przypadku karty wydanej przez bank lub instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu - także do dokonywania wypłaty gotówki lub zapłaty z wykorzystaniem kredytu. Stosownie do treści art. 14 ust. 1 tejże ustawy przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę. Zgodnie natomiast z treścią art. 17 ustawy wydawca jest właścicielem wydanej przez siebie karty płatniczej. Należy wskazać, że choć „wydawca” jest podmiotem niezdefiniowanym w ustawie, to jednak może być nim tylko podmiot będący bankiem lub instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu. Wynika to bowiem z treści przepisów ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w szczególności zaś z powyżej wskazanej definicji karty płatniczej.

Mając powyższe na względzie Sąd wskazał, że ustawodawca przyjął, iż karta płatnicza stanowi własność wydawcy, a posiadacz względnie jej użytkownik jest tylko uprawniony do korzystania z niej na zasadach określonych w umowie. Oczywiście jest zatem, że po zakończeniu trwania umowy, o ile strony jej nie przedłużą, posiadacz karty płatniczej będzie zobowiązany do jej zwrotu wydawcy. Obowiązek ten ma służyć zapobieżeniu nieuprawnionemu użyciu karty płatniczej przez inne osoby po zakończeniu umowy i nie może być kwestionowany. W tych okolicznościach nie budzi także wątpliwości Sądu zastrzeżenie, zgodnie z którym konsument przy zamknięciu rachunku ROR powinien złożyć stosowane wyjaśnienia uzasadniające fakt niezwrócenia Bankowi otrzymanej karty płatniczej. Obowiązek ten nie powoduje po stronie konsumenta nadmiernie uciążliwych formalności, zaś Bank, jako właściciel karty ma prawo wiedzieć, z jakich przyczyn konsument nie jest w stanie zwrócić mu wydanej karty płatniczej. Zakwestionowane postanowienie w omawianym zakresie należy uznać zatem za prawnie dopuszczalne, jako realizujące uprawnienia Banku wynikające z treści tego stosunku prawnego, jak również obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa. Jego stosowanie w omawianym brzmieniu nie narusza więc interesów konsumentów i nie powoduje nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na ich niekorzyść w łączącym stosunku obligacyjnym. Jednakże za zbyt daleko idące uregulowanie Sąd uznał zastrzeżenie w przedmiotowym postanowieniu obowiązku złożenia przez konsumenta oświadczenia, że ponosi on wszelkie konsekwencje wynikające z tytułu nie zwrócenia Bankowi karty płatniczej w przypadku rozwiązania umowy o prowadzenie rachunku rozliczeniowo-oszczędnościowego. Odnosząc się do tej kwestii Sąd w pierwszej kolejności wskazał, że szczegółowe uregulowania dotyczące wydawania kart płatniczych przez pozwanego, zasady posługiwania się nimi, obowiązki i prawa posiadacza karty płatniczej zawiera (...). Zgodnie z treścią § 20 przedmiotowego Regulaminu fakt utraty karty powinien zostać niezwłocznie zgłoszony przez konsumenta w sposób określony w tym postanowieniu. Zgłoszenie utraty karty płatniczej jest równoznaczne z jej zastrzeżeniem do końca okresu ważności, co jest także równoznaczne z wypowiedzeniem Umowy. Należy wskazać, że do czasu zgłoszenia utraty karty jej posiadacz odpowiada za operacje dokonane przy jej użyciu do kwoty stanowiącej równowartość w złotych 150 euro (§15 ust. 4 Regulaminu). Za płatności czy wypłaty z bankomatów powyżej tego limitu odpowiada już wydawca karty, czyli Bank. Posiadacza rachunku obciążają transakcje dokonane po zgłoszeniu utraty karty, jeżeli doszło do nich z winy Posiadacza rachunku, Użytkownika karty lub osoby, której karta została udostępniona. Stosownie do treści § 16 Regulaminu Bank ponosi odpowiedzialność za transakcje dokonane przy użyciu karty od momentu zgłoszenia jej zastrzeżenia z wyjątkiem transakcji dokonanych przez Użytkownika karty, a także jeśli doszło do nich z winy umyślnej Użytkownika Karty. Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził, że w przypadku rozwiązania umowy konsument ma obowiązek zwrotu karty płatniczej, jako własności Banku. Zostało to wykazane wyżej i nie budzi wątpliwości Sądu. W razie jednak niedopełnienia przez konsumenta obowiązku zwrotu otrzymanej karty płatniczej wydawcy będzie przysługiwało wyłącznie roszczenie o jej wydanie jako przedmiotu swojej własności od osoby władającej tym przedmiotem bez tytułu prawnego do niego, o ile karta ta jest w posiadaniu konsumenta. Jeżeli natomiast posiadacz karty płatniczej zgłosił fakt jej utraty przed rozwiązaniem umowy Bank ponosi odpowiedzialność za transakcje dokonane przy użyciu karty od momentu zgłoszenia jej zastrzeżenia z wyjątkiem transakcji dokonanych przez Użytkownika karty, a także jeśli doszło do nich z winy umyślnej Użytkownika Karty. Bank nie może natomiast przerzucić na konsumenta całej odpowiedzialności wynikającej z faktu utraty karty płatniczej. Z powyższego jasno zatem wynika, że za operacje dokonane po zgłoszeniu utraty karty odpowiada wyłącznie jej wydawca, czyli w tym

przypadku pozwany Bank. Nie ma tutaj znaczenia, czy konsument był w stanie w krótkim czasie zastrzec kartę tak, aby przy jej użyciu nie dochodziło do kolejnych operacji. Wyjątkiem w tym przypadku jest wyłącznie wina umyślna posiadacza lub użytkownika karty. Jeżeli bowiem do bezprawnych operacji doszło z tej właśnie przyczyny, wówczas obciążają one w całości posiadacza karty, a nie wydawcę, co jest oczywiście w pełni uzasadnione. Celowe działanie na szkodę wydawcy karty nie może przecież korzystać z ochrony, przeciwnie - grozi za to odpowiedzialność karna. Jednakże w sytuacji, gdy do takich naruszeń nie doszło z winy posiadacza karty płatniczej skutki tego typu działań obciążać będą wyłącznie wydawcę karty płatniczej a więc bank. W razie zatem niedopełnienia przez konsumenta obowiązku zgłoszenia utraty karty płatniczej pozwanemu będzie przysługiwało wyłącznie roszczenie o jej wydanie. Tymczasem zakwestionowana klauzula pozwala bankowi na uwolnienie się od wszelkiej odpowiedzialności za następstwa mogące powstać na skutek utraty karty płatniczej, w sytuacji gdy fakt ten został zgłoszony przez jej posiadacza. W ocenie Sądu przedmiotowy zapis przerzuca na konsumenta całe ryzyko związane ze skutkami jakie mogą wynikać z tego faktu bez względu na okoliczności. W ocenie Sądu, w przedmiotowym postanowieniu pozwany stworzył mylne wrażenie, że jego odpowiedzialność zostaje wyłączona a wszelkie konsekwencje z tytułu niezwrócenia karty obciążają konsumenta, nawet w przypadku, gdy fakt kradzieży został zgłoszony, a karta zastrzeżona. Treść przedmiotowej klauzuli świadczy o wykorzystywaniu przez bank swojej dominującej pozycji względem konsumenta jako słabszej strony stosunku zobowiązaniowego. W ocenie Sądu kwestionowany zapis narusza zatem zasadę równości praw i obowiązków stosunku obligacyjnego.

Uwzględniając powyższe Sąd zważył, że kwestionowana przez powoda klauzula stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art.3851 § 1 k.c., ponieważ w sposób sprzeczny z prawem przerzuca na konsumenta odpowiedzialność za utratę karty płatniczej i tym samym przewiduje całkowite wyłączenie odpowiedzialności Banku wobec konsumentów w tym zakresie. W ocenie Sądu zakwestionowane postanowienie w sposób rażąco prowadzi do naruszenia interesów konsumentów, albowiem umożliwia całkowite uchylene się przez Bank od odpowiedzialności za skutki wynikłe z użycia karty płatniczej przez osoby do tego nieuprawnione w sytuacji, gdy konsument zgłosi fakt zniszczenia, bądź utraty karty. Tymczasem wskazać należy, iż skoro pozwany prowadzi działalność gospodarczą nastawioną na zysk, to ponosi również ryzyko gospodarcze z tą działalnością związane. Zdaniem Sądu zakwestionowane postanowienie zmierza do przerzucenia na konsumentów ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną przez Bank działalnością polegającą na ponoszeniu ewentualnej odpowiedzialności względem klientów. Zaznaczyć należy, iż działalność banków opiera się w głównej mierze na zaufaniu pomiędzy Bankiem a klientem. Zdaniem Sądu nieuprawnione jest całkowite wyłączenie odpowiedzialności banku, będącego instytucją zaufania publicznego, za szkody wynikłe z powodu utraty karty, w sytuacji gdy konsument fakt ten zgłosił. Przedmiotowe postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza zatem interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco niekorzystny dla konsumenta. Zakwestionowany zapis bezsprzecznie zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Mając powyższe względy na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji, uznając w za niedozwolone i zakazując stosowania w umowach z konsumentami postanowienia o przytoczonej w sentencji treści, na podstawie art. 47942 k.p.c. i oddalając powództwo w pozostałej części jako bezzasadne. O obciążeniu pozwanej połową stałej opłaty sądowej od pozwu w wysokości 300 złotych orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 w/w ustawy. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł również stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 100 k.p.c. Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 47944 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Zaskarżył on orzeczenie w części tj. zakresie: co do pkt. II/ oddalającego powództwo/ i III sentencji / znoszącego wzajemnie koszty między stronami. Zarzucił naruszenie art. 385¹ kc, 479(42) kpc i 100 kpc- przez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, iż uwzględnieniu podlega pozew jedynie w części , podczas gdy w przekonaniu powoda cała zakwestionowana klauzula powinna zostać uznana za niedozwoloną w formie przytoczonej w pozwie, a uznanie jej za niedozwoloną jedynie w wyciętym i wyjętym z kontekstu fragmencie pozbawia sensu wydanie zaskarżonego wyroku, gdyż powoduje brak możliwości zrozumienia klauzuli po jej wpisaniu do rejestru

klauzul niedozwolonych. Wnosił o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje. Apelacja okazała się zasadna częściowo, tj. w zakresie orzeczenia merytorycznego co do pkt. II, w którym Sąd Okręgowy częściowo oddalił powództwo. Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia faktyczne Sądu I instancji jak i przeprowadzoną analizę prawną przedmiotowej klauzuli w przytoczonym zakresie, z wyłączeniem skutków w postaci konkluzji, zawartej w sentencji wyroku. Istotnie abuzywne, z przyczyn wskazanych przez Sąd Okręgowy, jest jedynie zdanie składowe w ramach zdania drugiego postanowienia, we wskazanym przez Sąd - w sentencji i uzasadnieniu - zakresie, tj. odnośnie obowiązku złożenia oświadczenia w przedmiocie poniesienia wszelkich konsekwencji wynikających z faktu niezwrócenia kart płatniczych. Tym samym Sąd Apelacyjny podziela ocenę, iż z przyczyn szczegółowo wyspecyfikowanych przez Sąd I instancji, klauzula w zakresie, w jakim statuuje obowiązek zwrócenia kart płatniczych przy zamknięciu ROR oraz złożenia wyjaśnień co do uzasadnienia faktu nie zwrócenia tychże kart jest dozwolona i nie spełnia przesłanek art. 385¹ kc.

Jednakże przedmiotowa klauzula została zredagowana przez pozwanego w taki sposób, że dokonanie takiego zabiegu redakcyjnego, polegającego na „odcięciu” części klauzuli, i uwzględnieniu powództwa co do pozostałej, ograniczonej treści, jak to uczynił Sąd, skutkuje zupełną nieczytelnością sentencji wyroku, zaprzeczającą jego przydatności w obrocie gospodarczym i w zakresie zrozumienia jego treści po wpisaniu do rejestru klauzul niedozwolonych dla wszystkich jego potencjalnych użytkowników. Sąd Apelacyjny w tym zakresie podziela argumentację strony skarżącej, iż objęcie sentencją wyroku tak okrojonego postanowienia powoduje, iż nie wiadomo: kto, komu i czego nie może zwrócić oraz w dalszej kolejności kto i względem kogo nie będzie ponosił konsekwencji niezwrócenia tego niesprecyzowanego przedmiotu. Przekreśla to cel i sens wyroku wydanego w trybie abstrakcyjnej kontroli wzorców umownych i godzi w powagę wymiaru sprawiedliwości. Sentencja wyroku powinna być bowiem jasna i zrozumiała. Jest to istotne dla stron danego procesu, ale szczególnie ważne przede wszystkim z uwagi na specyfikę spraw dotyczących kontroli wzorców dokonywanej in abstracto i związanej z tym rozszerzonej prawomocności takich orzeczeń w rozumieniu art.479(43) kpc / w tym w zakresie prawomocności materialnej i powagi rzeczy osądzonej/. Nie wdając się w bardziej szczegółowe rozważania co do zakresu rozszerzonej prawomocności takich wyroków, co przekracza ramy przedmiotowe niniejszych rozważań, a które to kwestie są, jak wiadomo, sporne w doktrynie i orzecznictwie/ por. Czesława Żuławska, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia, Zobowiązania, tom 1, Lexis Nexis Polska Sp. z oo, Wydanie 10, str.165 -166 i cytowane tam orzecznictwo, Tadeusz Erciński, Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Lexis Nexis Polska Sp. zoo, Wydanie 3, tom 2, str 738-743 i omówione tam orzecznictwo j/w/, należy zauważyć, iż obejmuje on skutki zarówno w sferze praw innych konsumentów, obowiązków innych przedsiębiorców / uczestników obrotu/ ze skutkami karnoprawnymi i karno-administracyjnymi łącznie. W tej sytuacji jest istotne, by sentencja wyroku stwierdzającego abuzywność danej klauzuli była klarowna i zrozumiała dla innych uczestników obrotu, którzy zapoznają się z nią na podstawie wpisu do rejestru i na tej podstawie będą obowiązani podjąć określone działania lub zaniechać określonych praktyk. Wymogi takie spełnia jedynie sentencja, w ramach której postanowienie, będące przedmiotem pozwu zostanie przytoczone w całości, mimo iż w istocie abuzywna jest jedynie, zawarta w sentencji zaskarżanego wyroku, część klauzuli dotycząca przerzucenia na konsumenta wszelkiej odpowiedzialności za transakcje wykonane przy użyciu utraconych kart płatniczych.. Klauzula została bowiem tak skonstruowana, że oddzielenie części abuzywnej od pozostałych części, pozbawia tak wyodrębnione postanowienie sensu. Pozwany natomiast w dalszym toku swojej działalności winien tak zredagować Regulamin, aby postanowienia nie zawierały w ramach swojej treści części, które są abuzywne. Dlatego też z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał, iż zasadny okazał się zarzut naruszenia art.479(42) kpc w zw. z art. 385¹ § 1 kc. Skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku we wskazany w sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego sposób na podstawie art. 386 §1 kpc.

Przechodząc do oceny apelacji w zakresie pkt. III wyroku, tj. odnośnie kosztów procesu za I instancję należy wskazać, iż zmiana wyroku Sądu Okręgowego ma charakter wyłącznie techniczno-redakcyjny, została dokonana jedynie w celu uzyskania przejrzystości i czytelności klauzuli wpisywanej do rejestru, nie zaś w wyniku przyjęcia abuzywności klauzuli w całości. Tymczasem powód w uzasadnieniu pozwu nie przeprowadził szczegółowej dystynkcji w zakresie

rozważań prawnych co do różnych części postanowienia, implikacji tychże odmiennych hipotez i dyspozycji w zakresie odpowiedzialności, wraz z podsumowaniem przyczyn dla których wnosi o uznanie za niedozwolone i zakazanie stosowania ostatecznie wzorca w całości. Podał jedynie na jego wstępie, iż w jego ocenie „wskazane postanowienie umowne stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną”, chodzi zatem o całe postanowienie przytoczone w całości w petitum pozwu. W dalszej części ograniczył się do dwóch zdań, związanych z odpowiedzialnością za transakcje wykonane przy użyciu utraconych kart płatniczych. Z uwagi więc na fakt, iż w konsekwencji wbrew argumentacji strony powodowej, w istocie abuzywna była jedynie norma wskazana *expressis verbis* w sentencji Sądu, zaś w pozostałym zakresie powództwo zostało ostatecznie uwzględnione z przyczyn redakcyjno-formalnych, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne pozostawienie orzeczenia wydanego w trybie art. 100 kpc i wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego w oparciu / *per analogiam*/ o powyższy przepis. Skutkowało to oddaleniem apelacji jako bezzasadnej w pozostałej części na podstawie art. 385 kpc. Powyższa argumentacja oraz okoliczność, iż apelacja została z wyżej wskazanych przyczyn częściowo uwzględniona, a częściowo oddalona, implikowało na podstawie art. 108 § kpc w zw. art. 100 kpc wzajemne zniesienie między stronami poniesionych kosztów postępowania apelacyjnego.